

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/36/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315010623
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8315010623.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Rešatkovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.12.2019, v trestnej veci obžalovaného L. L., pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/195/2015 zo dňa 12.06.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. **z r u š u j e** v napadnutom rozsudku výrok o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovanému

L. L., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., J. XXX/XX,
okres U.,

u k l a d á :

Podľa § 355 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 36 písm. d/, j/, l/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (siedmich) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného L. Plevku vinným zo spáchania zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

dňa 07.11.2014 v čase okolo 20.00 hod. za obcou D., okres U. smerom k štátnej hranici Slovenskej republiky a Ukrajiny pri štátnej ceste I. triedy č. 74 naložil do osobného motorového vozidla zn. Fiat Bravo, striebornej farby ev. č. U. piatich nelegálnych migrantov B. T., nar. XX.XX.XXXX z L., S. B. P., nar. XX.XX.XXXX, O. J., nar. XX.XX.XXXX, V., nar. XX.XX.XXXX z P. a B. C., nar. XX.XX.XXXX z H. ako osoby bez dokladov totožnosti, ktorí nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky a nemajú trvalý pobyt na území SR a ktorí sa na územie SR dostali z Ukrajiny v presne nezistenom čase mimo hraničného prechodu na presne nezistenom mieste v služobnom obvode Oddelenia hraničnej polície PZ Ubľa, teda na území SR sa zdržiavali neoprávnene a následne v úmysle získať za každú osobu sľúbenú sumu po 300,- € týchto prevážal po štátnej ceste I. triedy č. 74 smerom na U. a potom pokračoval smerom na V., kde pred mestom V. pri kaplnke na kopci „V.“ nelegálnych migrantov vyložil, pokračoval ďalej do

mesta V., kde sa otočil a smeroval späť do mesta U., kde v obci V. B. bol zastavený hliadkou Mobilnej zásahovej jednotky riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance.

Za to mu podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 36 písm. d/, j/, l/, n/, § 38 ods. 2, 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona mu výkon trestu podmienenečne odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jeho správaním sa v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zákona mu počas skúšobnej doby uložil aj povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii, alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie okresný prokurátor proti výroku o treste. V jeho písomných dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku najsamprv poukázal na základný účel trestu z hľadiska jeho individuálnej a generálnej prevencie. Potvrdil, že obž. L. L. doposiaľ nebol súdne trestaný a ani v registri priestupkov nemá žiaden záznam. No podľa názoru prokurátora postup a rozhodnutie súdu je nezákonné, nezodpovedá vykonanému dokazovaniu a trest uložený obžalovanému je neprimerane mierny, pretože pri jeho ukladaní sa prvostupňový súd zásadami ukladania trestov v dostatočnej miere neriadil. V prvom rade obžalovanému súd nemal priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona a síce, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zákona totižto vyžaduje, aby páchatel aktívne pomáhal tým orgánom, ktoré sú na to určené, t.j. polícii, vyšetrovateľovi, prokurátorovi, súdu. Predpokladá sa ale jeho aktívna účasť, ktorá musí byť zameraná na trestný čin, ktorý sám spáchal. Napomáhanie má spočívať predovšetkým v uvedení všetkých rozhodujúcich skutkových okolností trestného činu, v označení prameňa dôkazov a pod. Je síce pravdou, že obž. L. sa k trestnej činnosti v prípravnom konaní priznal a aj keď v konaní pred súdom urobil vyhlásenie o vine, to však bolo zohľadnené tým, že mu súd priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu, alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom. Použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu súd v podstate odôvodnil ťaživými osobnými pomermi obžalovaného, pričom sa stotožnil s obhajobou obžalovaného, že bol vo finančnej tiesni, pretože mama má sklerózu multiplex, všetci traja súrodenci aj otec majú bezlepkovú diétu a preto sa nechal nalákať na spáchanie trestnej činnosti. Spáchaný skutok u obžalovaného vyhodnotil ako motivovaný snahou finančne pomôcť svojej rodine, v ktorej matka má vážnu diagnózu a sú v nej ešte tri školopovinné deti, pričom v jeho prípade ako netrestaného, bezúhonného a zamestnaného mladého človeka s pozitívnym hodnotením zo strany samosprávy i zamestnávateľa bol ojedinelým vybočením z noriem slušného správania. Je však na mieste konštatovať, že obhajoba obžalovaného v tomto smere nebola hodnoverne preukázaná a preto aj význam a intenzita obžalovaným uvádzaných osobných pomerov výraznejšie nevybočujú z rámca obvyklých prípadov, a preto podľa názoru prokuratúry neodôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. V zmysle ustálenej judikatúry za mimoriadne pomery páchatela podľa ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody možno považovať napríklad to, že trpí vážnou chorobou, alebo je žiteľom viacčlennej rodiny, ktorá závisí od zárobku obžalovaného a pod., nemožno však za ne pokladať jeho dobrú povesť ani okolnosť, že viedol riadny život pracujúceho človeka a doposiaľ nebol súdne trestaný

(R 11/1963). Prokurátor má zato, že trest uložený prvostupňovým súdom je s ohľadom na právnu kvalifikáciu konania mimoriadne mierny, vyššie uvedené zásady ukladania trestov sledujúc pritom dosiahnutie účelu trestu nielen z hľadiska individuálnej, ale i generálnej prevencie nerešpektuje a je nepochybné, že v danom prípade aj s poukazom na charakter trestnej činnosti sa výchovný účel trestu dosiahne jedine tým, že na obžalovaného sa bude pôsobiť priamo represívne prísnejším spôsobom a to vo forme priameho výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc, že v danom prípade podľa názoru prokuratúry neexistovali dôvody na použitie ust. § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zákona na mimoriadne zníženie trestu navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku zrušil výrok o treste napadnutého rozsudku Okresného súdu Humenné u obžalovaného a sám rozhodol tak, že podľa § 322 ods. 3) Tr.

poriadku zmení napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného vo výroku o uloženom treste a tomuto uloží nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, resp. vráti vec na opätovné prejednanie rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Na základe včas podaného odvolania oprávnenou osobou postupoval krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejednávanej veci nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal len napadnutý výrok rozsudku a teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k nasledovným záverom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal súd prvého stupňa do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Po sumarizácii správania sa obžalovaného v mieste bydliska podľa správ a hodnotení jeho trestnoprávnej a priestupkovej minulosti, včítane pracovného posudku, následne pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal na základné kritéria pri ukladaní trestu upravené v ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona a teda najmä na spôsob spáchania činu, jeho následok, úmyselné zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery ako aj možnosti jeho nápravy. Následne ustálil prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností oproti okolnostiam prirážajúcim a po úprave zákonom ustanovenej trestnej sadzby znížením hornej hranice o jednu tretinu podľa § 38 ods. 2,3 Tr. zákona dospel k záveru s prihliadnutím na okolnosti prípadu, ale predovšetkým na pomery obžalovaného, že postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona by bolo možné v danom prípade obžalovanému uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom, keďže by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom a uloženie trestu hoci aj na dolnej hranici trestnej sadzby bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a skôr kontraproduktívne ako účelné s presvedčením, že na nápravu obžalovaného a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje v jeho prípade aj trest kratšieho trvania - trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov. Takto uložený trest podľa okresného súdu u obžalovaného lepšie zabezpečí jeho nápravu a z toho dôvodu nie je potrebné na neho pôsobiť uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Mal predovšetkým za to, že spáchaný skutok bol u obžalovaného motivovaný snahou finančne pomôcť svojej rodine, kde matka má vážnu zdravotnú diagnózu - skleróza multiplex a v spoločnej domácnosti žijú ešte 3 školopovinné deti, pričom v jeho prípade ako nestranného, bezúhonného zamestnaného mladého človeka s pozitívnym hodnotením zo strany samosprávy i zamestnávateľa bol spáchaný skutok ojedinelým vybočením z noriem slušného správania. Preto prevýchovu obžalovaného v danom prípade k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život, je možné dosiahnuť aj bez trestu spojeného s odňatím osobnej slobody. Za tým účelom preto uložil pre posilnenie účelu trestu povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve v zmysle ust. § 51 ods. 4 písm. i/ Tr. zákona, môže splniť výchovný účel z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie a skutočne môže na obžalovaného dostatočne výchovne vplyvať v tom smere, aby sa v budúcnosti už nedopustil nielen podobnej, ale žiadnej protiprávnej činnosti.

S týmito závermi sa však krajský súd stotožniť nemohol, pretože rozhodnutie okresného súdu uložiť trest odňatia slobody obžalovanému pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, pretože trest uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe by v danom prípade bol pre obžalovaného neprimerane prísny, nepovažuje za vecne správny a zákonu zodpovedajúci.

V prvom rade je potrebné uviesť, že pri takto uloženom treste obžalovanému došlo zo strany prvostupňového súdu napadnutým rozsudkom jednak k porušeniu ustanovenia Tr. zákona a jednak uložený trest odňatia slobody z hľadiska výmery a spôsobu jeho výkonu je možné považovať za neprimerane mierny, čo zakladalo dôvody pre zrušenie rozsudku prvostupňového súdu postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku vo výroku o treste.

Z tohto dôvodu krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste zrušil a doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí pre úplnosť zistenia (aktualizovania) skutkového stavu z hľadiska osoby obžalovaného, keďže zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Tr. zákona môže v každom jednotlivom prípade ovplyvniť (a to predovšetkým výmeru trestu) pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, pretože podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na ich pomer a mieru závažnosti.

Za tým účelom krajský súd doplnil dokazovanie prečítaním listinných dôkazov a to výmenného listu poukazom - potvrdenie o návšteve matky obžalovaného v ambulancii všeobecného lekára na č.l. 235a, lekársku správu T. L. z gastroenterologickej ambulancie z č.l.236, potvrdenie o návšteve školy O. L. z č.l. 236a, lekársku správu O. L. z gastroenterologickej ambulancie z č.l. 237, dohodu o pracovnej činnosti z č.l 237a, 238, charakteristiku zamestnávateľa z č.l. 238a, osvedčenie o živnostenskom oprávnení z č.l. 239 a správu Sociálnej poisťovne z č.l. 217.

Po takto doplnenom dokazovaní potom krajský súd rovnako ako okresný súd z pohľadu zisťovania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností mal za to, že sú splnené podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného, že spáchal trestný čin vo veku blízkom veku mladistvých podľa § 36 písm. d/ Tr. zákona, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, ako je zrejmé podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, keďže z odpisu z registra trestov ako aj registra priestupkov je zrejmé, že tento do spáchania samotného skutku, ale aj po jeho spáchaní nemá vedený v označených registroch žiaden záznam. Obžalovanému tiež poľahčovalo, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a oľutoval ho podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona, čo sám konštatoval aj okresný prokurátor v obsahu odvolania.

Prvostupňový súd v prípade určenia poľahčujúcich okolností však pochybil v tom, že obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, ako na to správne upozornil v odvolacích námietkach aj okresný prokurátor.

V tejto súvislosti odvolací súd z obsahu spisu zistil, že skutočnosti, o ktorých vypovedal obžalovaný, bolo možné zistiť už z výpovedí svedkov T. R. a P. C., službu konajúcich policajtov, ktorí vlastne reagovali na vzniknutú situáciu priamo na mieste činu, keďže videli, že z motorového vozidla, ktoré riadil obžalovaný, mali vystúpiť osoby, ktoré utekali smerom do lesného porastu. Tieto osoby boli následne príslušníkmi PZ pohraničnej polície riadne zadržané a stotožnené. Následné priznanie sa obžalovaného v procesnom postavení obvineného a opísanie okolností za akých sa skutku dopustil, keď už bol oboznámený s dôkazmi odôvodňujúcimi dôvodné podozrenie zo spáchania žalovanej trestnej činnosti je možné považovať len za reakciu na vzniknutú dôkaznú situáciu a nie je ho možné považovať za pomoc pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom.

Na tomto mieste ešte krajský súd poznamenáva, že o takúto poľahčujúcu okolnosť by mohlo ísť v prípadoch, pokiaľ by sa obžalovaný nejakým aktívnym, iniciatívnym, vlastným konaním pričínil o zistenie osôb, získanie dôkazov, odhalenie trestnej činnosti, či páchatelov trestného činu, ktoré by orgány činné v trestnom konaní bez jeho pričinenia neodhalili, nenašli, nezaistili, k čomu v prejednávanej veci nedošlo. Obžalovaný sa síce k spáchaniu trestného činu priznal, jeho spáchanie oľutoval, avšak tieto okolnosti už boli zohľadnené pri poľahčujúcej okolnosti, vyplývajúce z ust. § 36 písm. l/ Tr. zákona, preto nie je možné zároveň pripočítať ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona (pozri primerane aj zjednocujúce stanovisko NS SR sp. zn. Tpj 55/2016 - R 44/2017).

S odkazom na posledne označené zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR potom krajský súd dopĺňa aj argumentáciu pre priznanie poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona v reakcii na námietky intervenujúceho prokurátora na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom, keď mal za to, že výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.06.2018, kde obžalovaný mal spochybňovať počet osôb, ktoré mal pôvodne previesť (len dva a nie päť), zásadne spochybnila jeho priznanie a úprimné oľutovanie svojho konania.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že obžalovaný sa skutočne už v prípravnom konaní a to opakovane k spáchaniu skutku mu kladeného za vinu v celom rozsahu priznal a svoje konanie oľutoval a to aj na hlavnom pojednávaní, no je súčasne pravdou, že opakovane namietal právne posúdenie skutku, k spáchaniu ktorého sa priznal. Jeho posledné vyjadrenie na hlavnom pojednávaní konanom dňa

12.06.2018, že sa mal pôvodne dohodnúť s jemu neznámou osobou, že má previesť len 2 osoby, no napokon „sa mu do auta nasúkalo až päť osôb,, podľa názoru krajského súdu nemení nič na veci, že sa napokon priznal, že previezol päť osôb. Jeho vyjadrenie o tom, že toto svoje konanie, ktorého sa dopustil, ľutuje, je riadne zaprotokolované nielen v rámci jeho záverečnej reči, tak aj v rámci jeho vyjadrenia pri využití práva posledného slova.

Za danej situácie mal krajský súd za to, aj s odkazom na zjednocujúce stanovisko NS SR (R 44/2017), keďže z jeho (v poradí druhej) právnej vety plynie, že „poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) aj po prijatí vyhlásenia o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/,c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova)“, že v danom prípade boli splnené podmienky pre priznanie poľahčujúcej okolnosti tak, ako to predpokladá ust. § 36 písm. l/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný sa ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd po vyhodnotení pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v prospech poľahčujúcich, pristúpil k určaniu druhu a výmery trestu, kde prihliadal pri úvahách o uložení trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odraďenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Po zohľadnení hore uvedených hľadísk a kritérií potom krajský súd dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody podľa § 355 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. d/, j/, l/ Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona vo výmere 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je trestom zákonným, zodpovedajúcim plne zásadám pre ukladanie trestov a odrážajúcim závažnosť protiprávneho konania obžalovaného ako aj jeho samotnej osoby.

Krajský súd vzhľadom na skutočnosť, že ku dňu rozhodovania krajského súdu uplynul pomerne dlhší čas od spáchania skutku obžalovaným, zohľadňujúc skutočnosti prezentované obhajobou v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa, včítane odvolacieho konania doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí o dôkazy už skôr vymenované a z ich obsahu zistil, že obžalovaný skutočne pred spáchaním posudzovaného skutku viedol riadny život, (nemá záznam v registri trestov a ani priestupkov) pričom počas obdobia jednak pred spáchaním skutku, ale hlavne po jeho spáchaní bol riadne zamestnaný. Kládne je hodnotený, nie len zamestnávateľom, ale aj v mieste trvalého bydliska. Matka obžalovaného podľa lekárskeho potvrdenia má mať vážne zdravotné problémy (skleróza multiplex) a na pravidelné vyšetrenia - podľa potvrdenia - ju má vozit' obžalovaný, tiež jeho otec je zamestnaný ako vodič v kamiónovej doprave a preto by sa nemal podstatnú časť mesiaca zdržiavať doma. Má troch súrodencov, ktorí majú špeciálnu bezlepkovú diétu, z ktorých minimálne dvaja ešte študujú, pričom - z vyjadrenia obhajoby, vzhľadom na existujúcu situáciu v rodine mal práve obžalovaný niesť zodpovednosť za starostlivosť o rodinu a domácnosť (ako aj o matku) v čase neprítomnosti otca.

V prvom rade v reakcii na uvedené správne poznamenal intervenujúci krajský prokurátor, že v danom prípade obžalovaný nemá zo zákona mu vyplývajúcu vyživovaciu povinnosť ako vo vzťahu k matke, tak k svojim súrodencom, pričom túto povinnosť v čase, kedy obžalovaný spáchal skutok a vo veci rozhodovali súdy oboch stupňov, mal predsa jeho otec. Rovnako tak obhajobou opísané skutočnosti z týchto dôkazov bez rozumných pochybností dokázané neboli - aby výlučne len na starostlivosť obžalovaného a jeho finančné zabezpečenie boli odkázaní zostávajúci členovia jeho rodiny. Z tohto pohľadu potom spáchanie tejto závažnej trestnej činnosti nemôže ospravedlniť jeho pohnútky - v snahe finančne priliepiť jeho rodine.

Za danej situácie preto krajský súd mal za to, že v posudzovanom prípade na rozdiel od okresného súdu neboli splnené podmienky pre hodnotenie či už okolností prípadu, ale predovšetkým pomerov na strane páchatel'a, tak ako to predpokladá ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Pre použitie týchto okolností, či už prípadu, resp. pomerov na strane páchatel'a - pre mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu ustanovenú Trestným zákonom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona - musí súd dospieť (okrem zistenie ich reálnej existencie) k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej Tr. zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania.

Opierajúc sa o vykonanie dokazovania krajský súd tak, ako to správne aj konštatoval v odôvodnení odvolania okresný prokurátor, má za to, že len riadne správanie sa obžalovaného pred spáchaním skutku, vedenie riadneho spôsobu života a jeho kladné charakteristiky v mieste bydliska a u zamestnávateľov nie je možné považovať na strane pomerov obžalovaného za také mimoriadne skutočnosti, ktoré by mali viesť k záveru, že takto ukladaný trest na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby by bol považovaný za trest neprimerane prísny a to zohľadňujúc aj už konštatované hľadisko upravené v ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona a teda, že trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z pohľadu uvedeného preto krajský súd má v danom prípade za to, že takto uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy, trestom dostatočným a spravodlivým, naplňajúcim účel trestu z pohľadu ako individuálnej tak aj generálnej prevencie.

Toto boli podstatné dôvody, ktoré viedli krajský súd k záveru, že v danom prípade na podklade odvolania okresného prokurátora po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí, spolu s dôkazmi už vykonanými okresným súdom boli splnené podmienky pre zrušenie rozsudku vo výroku o treste a následne pre rozhodnutie krajského súdu o uložení druhu a výmery trestu tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.